

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **L. S.,** zastoupen JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou a opatrovnicí se sídlem Wenzigova 1871/5, Praha 2, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2014, č. j. 46 A 63/2012 - 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce - advokátce JUDr. Ireně Slavíkové, **se určuje** na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částka 4.114 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce L. S. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2014, č. j. 46 A 63/2012 - 61, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Praze (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu L. S., kterou se domáhal zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 11. 2012, č. j. MV-25568-5/SO-2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Příbram (dále též „Policie ČR“) ze dne 4. 12. 2010, č. j. CPPH-02909/CI-2010-66, a současně bylo potvrzeno toto

prvostupňové rozhodnutí, jímž byla zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobce a zároveň mu byla stanovena povinnost vycestovat z území České republiky nejpozději do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Krajský soud při svém rozhodování vyšel z nesporné skutečnosti, že žalobce byl trestním příkazem Okresního soudu v Příbrami ze dne 19. 7. 2010, č. j. 1 T 96/2010-42 pravomocně odsouzen za úmyslný přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců s tím, že výkon tohoto trestu mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce trvání 2 roků, a že tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 24. 9. 2010. Správní soud především neshledal důvodnou argumentaci žalobce, že na něj měl žalovaný správní orgán nahlížet jako na osobu neodsouzenou, když ke dni jeho rozhodování již uplynula zkušební doba podmíněného odsouzení trestním příkazem. Je tomu tak proto, že žalobce nedoložil rozhodujícímu orgánu potvrzení (rozhodnutí) o tom, že se ve zkušební době osvědčil. Okolnost, že již uplynula zkušební doba, po kterou byl podmíněně odložen výkon trestu odnětí svobody, ještě neznamená, že již k okamžiku uplynutí stanovené zkušební doby je třeba na odsouzeného nahlížet, jako by nebyl odsouzen (srov. § 83 odst. 1, 3 trestního zákoníku). Jelikož ke dni rozhodování žalovaného ještě neexistovalo rozhodnutí příslušného soudu podle § 83 odst. 1 trestního zákoníku, ani neuplynula tímto zákonem předpokládaná doba k naplnění fikce zde zakotvená, nebylo možno dospět k jinému závěru než takovému, že skutkový stav věci byl správními orgány zjištěn úplně a že byl také správně těmito orgány i vyhodnocen. Krajský soud rovněž neshledal opodstatněnou námitku žalobce, že žalovaný správní orgán měl správně vycházet z ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a v důsledku toho aplikovat na jeho věc zásadu přiměřenosti (zabývat se zásahem napadeného rozhodnutí do osobního, soukromého a rodinného života žalobce). Je tomu tak proto, že dikci ust. § 174a citovaného zákona bylo podle přechodných ustanovení zákona č. 427/2010 Sb., možno aplikovat až na případy nastalé po 1. 1. 2011. Řízení podle zákona o pobytu cizinců neskončená do tohoto data bylo pak třeba dokončit podle zákona ve znění účinném do nabytí účinnosti tohoto ustanovení. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců proto nebylo možno na věc žalobce použít. Nelze též odhlédnout od skutečnosti, že tuto námitku - zásah do soukromého a rodinného života cizince žalobce vůbec nenamítal ve správním řízení (i když uvádí, že žije ve společné domácnosti s družkou, která má ukrajinskou státní příslušnost a je koncertní pianistkou, která se v České republice plně integrovala. V důsledku toho krajský soud neshledal, že by zde byly důvody k aplikaci § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců za současného užití „zmírňujícího“ správního uvážení. Ze všech uvedených důvodů proto žalobu L. S. zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou opřel o důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatel především napadá právní závěr krajského soudu o nedostatku bezúhonnosti žalobce v dosavadním životě. Zdůrazňuje, že o jeho odvolání ve správním řízení žalovaný správní orgán rozhodoval dne 8. 11. 2012., tedy po uplynutí zkušební doby, na kterou mu byl podmíněně odložen výkon trestu odnětí svobody, k níž došlo dne

24. 9. 2012. Nelze mu proto k tíži přičítat, že před datem vydání rozhodnutí o jeho odvolání, resp. v mezidobí od uplynutí zkušební doby (24. 9. 2012) a vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného (8. 11. 2012) neobdržel od Okresního soudu v Příbrami usnesení, podle kterého se ve zkušební době osvědčil. Po celou dobu trvání zkušební doby totiž vedl řádný život a okresnímu soudu nic nebránilo, aby usnesení o osvědčení vydal, zvláště když o to sám požádal. Okresní soud v Příbrami však bez jeho viny toto usnesení do okamžiku rozhodnutí žalovaného o odvolání ve správním řízení nevyhotovil. Žalovaný správní orgán měl z tohoto důvodu, i přes absenci tohoto osvědčení, k poukazované skutečnosti přihlédnout, a nikoliv formalisticky rozhodnout o zrušení jeho trvalého pobytu. Krajský soud tak měl rozhodnutí žalovaného správního orgánu zrušit nejen z tohoto, ale i z dalšího důvodu. Je tomu tak proto, že správnímu soudu v průběhu soudního řízení doložil rozhodnutí Okresního soudu v Příbrami - usnesení ze dne 2. 4. 2013 o amnestii prezidenta republiky. Podle tohoto usnesení totiž mělo být na něj rovněž nahlíženo, jako by nebyl odsouzen. Krajský soud však nesprávně dovodil, že ani k tomuto usnesení nemohl přihlížet, neboť bylo vyhotoveno až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný správní orgán také nehovoří pravdu, pokud tvrdí, že nebyl informován o tom, že stěžovatel žije ve společné domácnosti s jinou cizinkou, a že jeho rozhodnutí může mít dopad do rodinného a soukromého života. Stěžovatel tak musí setrvat na svém žalobním tvrzení, že se správní orgány dostatečně nezabývaly jeho rodinným a soukromým životem, že nepřihlédly k tomu, že zde žil více než 6 let a že měl zodpovědnou práci, kterou svědomitě vykonával, jak ostatně vyplývá i z doloženého pracovního posudku.

Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou. Zdůrazňuje, že o odvolání stěžovatele rozhodoval na základě skutkového stavu, který zde byl k okamžiku rozhodování, tj. ke dni 8. 11. 2012. Nebyl proto jakkoliv oprávněn zohlednit otázku, zda se stěžovatel osvědčil ve zkušební době, či nikoliv. Pokud mu pak stěžovatel k tomuto termínu nepředložil usnesení okresního soudu o tom, že se osvědčil, nebo pokud do tohoto data neuplynula doba, na kterou je vázáno použití právní fikce, rovněž nemohl k této skutečnosti přihlížet. Stejně tak pak k této okolnosti nemohl přihlížet ani krajský soud. S poukazem na judikát Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 34/2011 má za to, že pokud rozhodoval podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nebyl povinen zkoumat přiměřenost dopadu svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Naopak, nad rámec tuzemské právní úpravy - s ohledem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva - hodnotil povahu a závažnost přečinu spáchaného stěžovatelem, jakož i dobu jeho dosavadního pobytu na území České republiky. K rodinným a osobním vazbám se nemohl jakkoliv vyjádřit, když tyto námitky stěžovatel ve svém odvolání neuplatnil. S ohledem na nyní uváděné údaje o družce stěžovatele (L. G.) dodává, že taková osoba neprochází databází cizinecké policie. Prochází jí jen osoba podobného jména – O. G., která je však celou dobu svého pobytu hlášena na adrese v P. 6. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil

stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Jak přiléhavě uvedl ve svém rozsudku již krajský soud, byl správní soud podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. povinen při posuzování žaloby stěžovatele vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Tato zásada vyjadřuje to, že krajský soud při přezkoumávání zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí mohl vycházet jen z takových skutkových okolností - důkazů - které zde byly (existovaly) právě k datu vydání rozhodnutí žalovaného - tj. ke dni 8. 11. 2012. Tomuto zákonnému požadavku však nevyhovuje nyní stěžovatelem předkládaný důkaz - usnesení Okresního soudu v Příbrami ze dne 2. 4. 2013, vydané v důsledku rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 (dále jen rozhodnutí o amnestii). Obdobně krajský soud nemohl přihlížet ke stěžovatelem tvrzené skutečnosti, že se v průběhu zkušební doby osvědčil, pokud stěžovatel nepředložil rozhodnutí příslušného soudu o osvědčení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí. V projednávané věci proto nebylo možno přihlížet ani k zákonné fikci zakotvené v ust. § 83 odst. 3 trestního zákoníku, neboť ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného dne 8. 11. 2012 ještě neuplynul časový test, na který je tato fikce vázána. Rozhodnutí žalovaného správního orgánu tedy není nezákonné, pokud vychází z pravomocného trestního příkazu ze dne 19. 7. 2010, č. j. 1 T 96/2010-42 a z aktuálního výpisu z evidence rejstříku trestů. Je tomu tak proto, že podle těchto listinných důkazů byl stěžovatel ke dni 24. 9. 2010 pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného přečinu podle § 353 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku. Obstojí proto rozsudek krajského soudu, v němž správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného není nezákonné.

Krajský soud při svém rozhodování zcela správně uvedl (obdobně jako již žalovaný ve svém rozhodnutí), že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení zákona o pobytu cizinců oproti následujícímu ustanovení (§ 37 odst. 2) správní orgán není povinen při posuzování přiměřenosti tohoto rozhodnutí přihlížet k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince. Nad rámec uvedeného však ze žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně vyplývá, že se žalovaný zabýval možným dopadem správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, byť toto posouzení bylo kusé. Pokud stěžovatel ale ve správním řízení nenamítal, že napadené rozhodnutí policejního orgánu narušuje jeho soukromý a rodinný život, lze si nyní jen obtížně představit, že by bylo možno účinně žalovanému vytýkat, pokud při svém rozhodování nevzal v potaz dopady do rodinného a soukromého života stěžovatele, které mu tento blíže neozřejmil.

Žalovaný však výslovně ve svém rozhodnutí (srov. str. 3 odst. 5 a násl.) nepominul, že je povinen při svém rozhodnutí postupovat v souladu s § 2 odst. 1 správního řádu. Přihlížel proto k mezinárodním závazkům České republiky, zejm. k povinnosti respektovat soukromý a rodinný život stěžovatele (srov. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Žalovaný správní orgán při svém rozhodování hodnotil povahu a závažnost přečinu spáchaného stěžovatelem, dobu dosavadního pobytu stěžovatele v tuzemsku a jeho rodinnou situaci. Výslovně přitom zdůraznil, a odpovídá to i obsahu podaného odvolání, že stěžovatel před správním orgánem nezmínil žádné rodinné vazby na území České republiky a existence takových vazeb nevyplývá ani z informačního systému

cizinců, který má žalovaný k dispozici. V závěru svého rozhodování proto uzavřel (str. 4 odstavec prvý věta poslední rozhodnutí), že dopad rozhodnutí o zrušení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života bude přiměřený závažnosti jeho protiprávního jednání.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal, jak nyní stěžovatel předestírá v kasační stížnosti, že by se žalovaný při svém rozhodování dostatečně nezabýval rodinným a soukromým životem stěžovatele a že vydáním napadeného rozhodnutí došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Krajský soud proto nepochybil, pokud nadto, s poukazem na dřívější judikaturní závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 - 101, či ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011 - 85 (oba dostupné na www.nssoud.cz), dovodil, že se žalovaný dostatečně (přiměřeně) zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen soudem ustanoveným zástupcem – advokátkou a opatrovnicí JUDr. Irenou Slavíkovou a proto podle ust. § 35 odst. 8 věty prvé za středníkem s. ř. s. platí v takovém případě odměnu zástupce včetně hotových výdajů stát. Nejvyšší správní soud totiž s poukazem na předchozí rozhodnutí ze dne 4. 3. 2008, č. j. 8 As 59/2007 - 63, či ze dne 29. 4. 2009, č. j. 4 Azs 19/2009 - 61, obě dostupná na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že je-li stěžovateli k ochraně jeho práv v soudním řízení správním ustanoven opatrovník, který je současně i advokátem a řádně jej zastupuje při výkonu jeho práv a povinností, bylo by přepjatým formalismem, aby pro řízení o kasační stížnosti stěžovateli ustanovoval dalšího nového zástupce, také advokáta. Nejvyšší správní soud z tohoto důvodu určil ustanovené zástupkyni JUDr. Ireně Slavíkové na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částku ve výši 4.114 Kč [jeden úkon právní služby, kterým je podání ve věci samé - doplnění kasační stížnosti (§ 7 a § 9 odst. 4 písm. d) s přihlédnutím k ust. § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jeden režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky], sestávající se z částky 3.100 Kč za jeden úkon právní služby; z částky 300 Kč za jeden režijní paušál a z částky 714 Kč, která představuje 21% daň z přidané hodnoty, kterou je povinna zástupkyně odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu